

PineBook

天才校医

3

โรงพยาบาลหมอ แห่งห้อง พลาสมา

召北 จ้าวเป่ย เซียน • Kon วาต

บทที่ 121 จันจะรอนาย

“เธอเป็นแฟนฉัน! แกกล้ำจูบเธอได้ยังไง!” ชายหนุ่มถามอย่างโกรธจัด

เมื่อจันรู้ได้ยืนประโยคนี้ เขาก็รู้สึกว่ามันมีอะไรแปลกๆ

เขาจึงผายมือออกและพูดว่า “น้องชาย นายไม่มีเหตุผลเลยเธอไง จันเป็นคนไปจูบเธอก่อนที่ไหน นายก็เห็นว่าเธอเป็นคนเข้ามาจูบฉันเอง จันเป็นเหยื่อนะ”

“เธอจูบแก แล้วทำไมแกไม่ผลักเธอออก!” เห็นได้ชัดว่าชายหนุ่มโดนความโกรธเข้าครอบงำจนพูดไม่รู้เรื่องแล้ว

“ก็มันดีจะตายไปนี่” จันล่อตยืมออกมาไม่ได้ “มีแต่คนโง่เท่านั้นแหละมั้งที่จะหลงเรื่องแบบนี้?”

“ไอ้สารเลว!” ชายหนุ่มยกเท้าขึ้นเตะไปที่ส่วนล่างของจัน

“เวร!” จีนลู่รีบกระโดดถอยหลังหลบลูกเตะนี้ “นายจะทำอะไรเนี่ย! มันจะเกินไปไหม”

พอชายหนุ่มโถมตีพลาด เขาก็ไม่สนใจจีนลู่อีก แต่กลับหันไปจับมือหันหย่งเสวี่ “เสี่ยวเสวี่ พังฉันอธิบายก่อน! เธอเข้าใจผิดจริงๆ”

“ปล่อยฉัน! นายปล่อยฉันนะ!” หันหย่งเสวี่สะบัดมือชายหนุ่มออกอีกครั้งแล้วชี้ไปที่หน้าผากของเขา “นายกอล์ฟพูดได้ยังไงว่าเข้าใจผิด นายโดนฉันจับได้คาหนังคาเขาบนเตียง! สองคนเปลือยเปล่า ทุเรศ นายยังจะอธิบายอะไรอีก! นายทำฉันรู้สึกสะอิดสะเอียนไปหมด! เราเลิกกันแล้ว! ผู้ชายคนนี้ต่างหากที่เป็นแฟนฉัน”

จีนลู่ยืนมองจากด้านข้างเงียบๆ อย่างสนอกสนใจ

ละครรักฉากใหญ่เช่นนี้ช่างน่าสนใจจริงๆ

และสิ่งที่น่าสนใจยิ่งกว่าก็คือไม่เพียงแค่ออยู่ในเหตุการณ์เท่านั้น แต่ยังสามารถเข้าไปร่วมวงด้วยอีก ได้กลายเป็นเกราะกำบังที่ได้ผลกำไรไปด้วย พูดได้ว่าปากเล็กๆ นั้นทำให้จีนลู่อดคิดไปไกลไม่ได้เลยจริงๆ

ทั้งสองคนทะเลาะกันอยู่ครู่หนึ่ง หญิงสาวก็มายืนข้างๆ จินลู่แล้วจับมือเขา “ไปกันเถอะ! พาฉันไปจากที่นี่! ฉันไม่อยากเห็นหน้าเขาแล้ว เราไปเปิดห้องกันเถอะ!”

“ແຕ່...” จินลู่แทบจะสอ่ลักน้ำลายตัวเอง

“เธอกลัวดียังไง!” ชายหนุ่มหัวเราะออกมาอย่างโกรธจัด และพูดว่า “หันหลังเสีย ฉันไว้หน้าเธอขนาดนี้ แต่เธอยังกล้าทำอย่างนี้อีกหรือ ฉันจะบอกเธอให้แน่ เธอเป็นแฟนฉัน ฉันจะรอดูว่าทั้งมหาวิทยาลัยหาหญิงใครจะยอมรับเธอ!”

หลังจากพูดจบชายหนุ่มก็มองจินลู่อีกครั้งและพูดอย่างชั่วร้าย “ไอ้หนู ถ้าแกหนีไปตอนนี้ฉันจะำเป็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่งั้นฉันจะทำให้แกไม่มีที่ยืน!”

เห็นได้ชัดว่าแบ็กกราวนด์ของชายหนุ่มคนนี้ไม่ธรรมดา

จินลู่กลายเป็นคนขี้กลัวตั้งแต่เมื่อไรกัน เขาโอ้อโฮลหันหลังเสียทันที และพูดว่ายู่ “เฮอะ ฉันจะรอดูว่านายจะทำให้ฉันไม่มีที่ยืนไ่ดยังไง ฉันจะบอกนายให้แน่ ตอนนี้แฟนของนายเป็นของฉันแล้ว โส่หัวไปซะ”

พูดจบ ฉินลุ่ก็ใช้มือบีบท้องนุ่มๆ ของหันหย่งเสวี่

สีหน้าของหันหย่งเสวี่คืออยากจะปฏิเสธอยู่ครู่หนึ่ง แต่จากนั้นเธอก็ยอมรับการกระทำของฉินลุ่

แน่นอนว่าฉินลุ่ก็สัมผัสต่อไปอย่างไม่เกรงใจ

ในเมื่อสาวน้อยคนนี้ใช้เขามาเป็นเกราะป้องกัน จนเขาต้องเผชิญหน้ากับความโกรธของชายหนุ่ม เขาก็ต้องเก็บดอกเบ๊บบ้างนิดๆ หน่อยๆ

“แก...แก...แก...” ชายหนุ่มโกรธจนพูดไม่ออก ก้าวไปข้างหน้าเพื่อจะเตะฉินลุ่อีกครั้ง

การโจมตีครั้งก่อนฉินลุ่ไม่ได้ตอบโต้ แต่พอโดนโจมตีอีกครั้งเขาทนไม่ได้ จึงเป่ียงตัวหลบการโจมตีของชายหนุ่ม และในขณะเดียวกันเขาก็ยกเท้าขึ้นเตะไปที่ท้องของชายหนุ่มอย่างแม่นยำจนเขาล้มลงไปกองกับพื้นทันที

“ฉิน...ฉินจะฆ่าแก” ชายหนุ่มมองฉินลุ่อย่างโกรธแค้น ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความอาฆาต

ฉินลุ่หรีดตาลงเล็กน้อย

เขาคุ่นเคยกับจิตสังหารแบบนี้มาก มีแต่คนที่เคยฆ่าคน
เท่านั้นที่มีสายตาแบบนี้

ดูเหมือนหมอนี่จะไม่ใช่นักดี

“ได้ ฉันจะรอนาย” ฉินลู่ยกไหล่แล้วกอดหันหย่งเสวี่เดิน
จากไป

“ฉิน....ฉันจะฆ่าแกให้ได้!”

หลังจากที่ฉินลู่โอบหันหย่งเสวี่เดินออกไปจนพ้น
สายตาของชายหนุ่มแล้ว หันหย่งเสวี่ก็ผลักฉินลู่ออกอย่างแรง
ทันที

“เป็นอะไรไป” ฉินลู่ถามอย่างรู้ทัน

หันหย่งเสวี่มองฉินลู่ตั้งแต่หัวจรดเท้า จากนั้นก็แค้น
หัวเราะอย่างเย็นชา “นายยังกอดไม่พ้ออีกหรือ”

“แน่อนสิ ยังไม่พ้อหรอก ฉันคิดว่าฉันเล่นกับเธอเธอได้
เป็นปีเลยล่ะ” ฉินลู่พูดอย่างเจ้าเล่ห์

“ทะเลิ่ง!” หันหย่งเสวียกลอกตาใส่ฉินลู่ แล้วหันหลังเตรียมจะเดินจากไป

“เดี๋ยวก่อน!” ฉินลู่รีบยื่นมือออกไปขวางหันหย่งเสวียและพูดว่า “ทำไม จะไปแล้วเหรอ จะไม่ทิ้งช่องทางการติดต่อไว้ให้ฉันเลยเหรอ”

ความหงุดหงิดปรากฏบนใบหน้าของหันหย่งเสวีย เธอคิดจะปฏิเสธ แต่จู่ๆ ก็คิดบางอย่างขึ้นมาได้ จึงหยิบโทรศัพท์ออกมาจากกระเป๋า และพูดอย่างเย็นชา “บอกเบอร์นายมาสิ”

ฉินลู่บอกหมายเลขโทรศัพท์ของเขา

“กริ่งๆๆ !”

หันหย่งเสวียโทรเข้าเบอร์ฉินลู่ และกดวางสาย “นี่คือเบอร์ฉัน ต่อไปฉันจะใช้เบอร์นี้ในการติดต่อนาย อ้อ ฉันบอกนายไว้ก่อน แพนเก่าฉันมีอำนาจนิดหน่อย อาจจะมีเรื่องมาทวนใจ นายก็ภาวนาเอาแล้วกัน”

“คนสวย งั้นเธอก็หลอกฉันนะสิ” ฉินลู่ไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี

“ฉันไม่ได้หลอกนาย” หันหย่งเสวียผายมือและพูดอย่างมั่นใจ “ฉันมอบจูบแรกให้นายเลยนะ แถมยังโดนนายเอาเปรียบตั้เงอะ ก็คิดซะว่าเป็นของแลกเปลี่ยนก็แล้วกัน”

แน่นอนว่าฉันลู่ต้องส่ายหัวและพูดว่า “ไม่ได้ ข้อแลกเปลี่ยนนี้ไม่ยุติธรรม เธอเสียแค่นิดเดียว แต่ฉันต้องเผชิญหน้ากับการแก้แค้นของศัตรู เธอคิดว่ามันยุติธรรมไหมล่ะ ไม่ยุติธรรมเลยสักนิด!”

หันหย่งเสวียเท้าเอวแล้วพูดว่า “ฉันนายว่ามาซิ แบบไหนถึงยุติธรรม”

“ยกคืนแรกให้ฉันด้วยสิ! ฉันคิดว่านี่ถึงจะยุติธรรม” ฉันลู่พูดอย่างเคร่งขรึม “ประเทศจีนของเรามีคำกล่าวที่ว่า ตายใต้ดอกโบตั๋นต่อให้กลายเป็นผีก็ยอมใช่ไหมล่ะ ถ้าได้เล่นกับดอกโบตั๋นสักหนอย ต่อให้ตายก็ไม่เสียตายแล้ว”

“นาย...ฉัน...” หันหย่งเสวียรู้สึกเขินอายและโมโหขึ้นมาทันที “ฉันไม่เคยเจอใครที่ไร้ยางอายเหมือนนายมาก่อนเลย!”

“แค่นี้!” ฉันลู่อธิบาย “ตอนนี้เธอก็รู้จักแล้วไม่ใช่หรอ”

“ไปให้พ้น!” หันหลังเสวี่ยหันหลังและเดินจากไป

“หึๆ” จีนลู่สายหัวพร้อมรอยยิ้ม ไม่ไปสนใจอะไรอีก แล้วเดินไปที่ห้องพยาบาล

เมื่อจีนลู่เดินมาถึงห้องพยาบาลก็เป็นเวลาเก้าโมงแล้ว จีนลู่มาทำงานสาย แต่ก็ไม่มีใครสนใจ

ภายในห้องพยาบาลถูกเซี่ยหลิงทำความสะอาดจนหมดจด บนโต๊ะก็มีอาหารเช้าที่เธอนำมา

เมื่อจีนลู่เห็นกล่องข้าว เขาก็ชะงักไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็ยิ้มอย่างขมขื่นและพูดกับเซี่ยหลิง “เซี่ยหลิง เธอไม่ต้องเอาอาหารเช้ามาให้ฉันแล้วล่ะ”

“เอ๋?” เซี่ยหลิงมองไปที่จีนลู่อย่างสงสัยแล้วถามต่อ “ทำไมล่ะ”

จีนลู่อธิบายขณะสวมเสื้อกาวน์ “เมื่อวานฉันไปแชร์บ้านกับคนอื่นนะ และเขาก็ทำอาหารให้ฉันทุกวัน ดังนั้นตอนเช้าเธอไม่ต้องลำบากเอาอาหารเช้ามาให้ฉันแล้วล่ะ”

“อ้อ นี่เอง...” เซี่ยหลิงรู้สึกผิดหวังเล็กน้อยอย่างเห็นได้ชัด จากนั้นจู่ๆ เธอก็ถามขึ้น “เป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย?”

“หา?” ฉินลู่ฉุนง

ตัวอย่าง

บทที่ 122 กลับมาแล้ว

“หาอะไรละ ฉันถามว่าผู้หญิงหรือผู้ชาย!” เชียหลังถามย่ำด้วยน้ำเสียงดุดัน

“ผู้...ผู้หญิง...”

“อะไรนะ!” เชียหลังยืนขึ้น มองจีนลู่ขึ้นลงตั้งแต่หัวจรดเท้า “คิดไม่ถึงว่านายจะแชร์ห้องกับสาว?”

“เพราะทำเลที่ตั้งของบ้านมันดีมาก ฉันก็เลยยอมเช่าแบบแชร์กันนะ” จีนลู่พยักหน้าและพูดต่อ “แถมยังมีคนทำอาหารให้ทุกวันด้วย อยู่ใกล้มหา’ลัยอีกต่างหาก ฉันเลยรู้สึกโอเคมาก”

“นั่นไม่ใช่สิ่งที่ฉันจะสื่อ!” เชียหลังเดินเข้ามาหาจีนลู่ “ที่ฉันจะสื่อคือการที่นายแชร์ห้องเช่ากับผู้หญิง! นายคิดไม่ซื่อใช่ไหม ทำทางอ่อนแอของนายมันหลอกลวงชัดๆ ! แถมนายยังทำงานในมหาวิทยาลัยหาซิงอีก ผู้หญิงคนนั้นต้องคิดว่านายปลอดภัยแน่นอน! แต่ที่จริงนายมันผู้ชายอันตราย!”

จำต้องบอกว่า ผู้หญิงรู้จักผู้หญิงด้วยกันดี เธอเตาความคิดของเหมยฟางได้ทันที

“เธออย่าพูดให้ฉันดูน่ากลัวขนาดนั้นได้ไหม” ฉินลู่ไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี “นั่นมันสันดานอันบิดเบี้ยวและไร้ศีลธรรมของมนุษย์ชัดๆ เธอเห็นฉันเป็นคนอย่างนั้นหรือ!”

“นายคิดว่าไงล่ะ!” เชี่ยหลิงเลิกคิ้วขึ้น

ทั้งสองพูดคุยและหัวเราะกันอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็เริ่มไปทำงานตามปกติ

สำหรับเชี่ยหลิง การมาทำงานคือการมาทำงานจริงๆ แต่สำหรับฉินลู่ นั้นการมาทำงานคือการมาเล่นโทรศัพท์ การมาอ่านนิยาย แถมยังมีคนหวดให้อีกด้วย

ดังนั้นสำหรับฉินลู่แล้ว เวลาในการทำงานมักจะผ่านไปเร็วเสมอ...

เมื่อถึงเวลาเลิกงาน เชี่ยหลิงก็เปลี่ยนเสื้อผ้าและพูดกับฉินลู่ว่า “ทีนี้นายก็เดินกลับบ้านได้แล้ว ไม่ต้องให้ฉันขับรถไปส่งแล้วสินะ”

ฉินลุ้งเงยหน้าขึ้น “ทำไมดูเหมือนเธอไม่พอใจเลยล่ะ ทำอย่างกับฉันทิ้งเธออย่างนั้นแหละ”

“ไปไหนก็ไปไป!” ใบหน้าแสนสวยของเฉียวหลิงเปลี่ยนเป็นสีแดงในทันใด เธอหันกลับมาทำท่าจะอ้าวและเดินออกจากห้องพยาบาลไปโดยไม่หันหลังกลับมา

“แค่กๆ” ฉินลุ้งยกไหล่อย่างเคอะเขิน จากนั้นก็ยืนขึ้น เปลี่ยนเสื้อผ้า ล็อกประตูห้องพยาบาล และออกจากมหาวิทยาลัยหว่าซิง

ห้านาทีต่อมา ฉินลุ้งก็กลับถึงบ้านที่เช่าอยู่ เมื่อเปิดประตูเข้าไป เขาก็เห็นเหมยฟางนั่งอยู่บนโซฟาในห้องนั่งเล่นในชุดนอนลูกไม้สุดเซ็กซี่

ทันใดนั้น ฉินลุ้งรู้สึกเหมือนหญิงสาวคนนี้กำลังยั่ววนชายผู้บริสุทธิ์เช่นเขาอยู่???

“กลับมาแล้วเหรอ” เหมยฟางเงยหน้าขึ้นมองฉินลุ้งและทักทาย จากนั้นก็หันไปดูทีวีต่อ

“กลับมาแล้ว เพิ่งเลิกงานนะ พี่เหมยก็เพิ่งเลิกงานเหรอ”

เหมยฟางยิ้มและพูดว่า “ฉันเลิกงานนานแล้ว เอ้อใช่ นายหิวหรือยัง ถ้าหิวแล้วเดี๋ยวฉันจะทำอาหารเย็นให้เร็วขึ้นหน่อย”

ฉินลุ่สายหัวและพูดว่า “ไม่เท่าไร ไม่ค่อยหิวมาก ทำเวลาเดิมก็ได้”

“โอเค เดี๋ยวฉันดูละครตอนนี้จบแล้วไปทำให้ละ”

ฉินลุ่ไม่มีอะไรทำจึงนั่งลงบนโซฟาและดูละครไร้มองนั้นกับเหมยฟาง

แต่เขากลับไม่มีสมาธิดูเลย เพราะกลิ่นหอมจางๆ ที่ลอยมาจากคนข้างๆ ทำให้ฉินลุ่อดคิดเรื่องอื่นไม่ได้

นี่คือเสน่ห์ของสาวมีอายุนะ! ไม่ใช่สิ่งที่สาวน้อยจะเปรียบได้!

“เสี่ยวฉิน นายเป็นแพทย์แผนจีนใช่ไหม” หลังจากละครจบไปตอนหนึ่ง ขณะที่อยู่ในช่วงโฆษณา เหมยฟางจึงเอนหลังกึ่งนั่งกึ่งนอนฟังโซฟา ถามฉินลุ่

“ใช่ แพทย์แผนจีน” ฉินลุ่พยักหน้า

“แล้วนายจับชีพจรเป็นไหม” เหมยฟางยึดตัวขึ้นหนึ่งและมองซินลู่ จากนั้นก็พูดกับซินลู่ด้วยดวงตาที่สดใส

“จับชีพจร?” ซินลู่ผละไปครู่หนึ่งแล้วยิ้ม “พี่เหมย พี่นี่ตกลงแล้ว แพทย์แผนจีนที่ไหนจับชีพจรไม่ได้ล่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นนายวัดชีพจรให้ฉันหน่อยได้ไหม” พูดจบ เหมยฟางก็ยื่นแขนขาวผ่องออกมาตรงหน้าซินลู่ “นายวัดชีพจรให้ฉันหน่อยสิ ฉันไม่เคยวัดชีพจรมาก่อน เลยอยากลองดูนะ”

ซินลู่ทำหน้าไม่ถูก แต่เขาก็ไม่ได้พูดอะไรมาก ขยับไปข้างหน้าและคว้าข้อมือของเหมยฟางมา และเริ่มวัดชีพจร

ในตอนแรกซินลู่ก็แก้ววัดชีพจรทั่วไป แต่ยิ่งเขาสัมผัสแน่นขึ้นเท่าไร สีหน้าก็ยิ่งจริงจังมากขึ้นเท่านั้น คิ้วของเขาขมวดเข้าหากันแน่น

“เกิดอะไรขึ้น นายเจออะไร ทำไมทำหน้าที่ตาน่ากลัวขนาดนั้น” เหมยฟางมองซินลู่อย่างสงสัย

“พี่เหมย” ซินลู่ดึงมือออก ลังเลอยู่ครู่หนึ่งและถามขึ้น “พี่รู้ไหมว่าตัวเองเป็นมะเร็ง”

“หา?” เหมยฟางหุบยิ้มทันที มองฉินลู่ขี้นลง แล้วพูดอย่างยากที่จะเชื่อ “นายวัดชีพจรแล้วรู้เลยหรือ”

“หมดทั่วไปไม่รู้หรอก แต่ผมทำได้ พี่เหมย พี่บอกมาว่ารู้ไหมว่าตัวเองเป็นมะเร็ง” ฉินลู่พูดอย่างจริงจัง

“มะเร็งหรือ” เหมยฟางอดหัวเราะออกมาไม่ได้ “เสียวฉิน อย่าทำให้ฉันตกใจสิ มุกนี้น่าเบื่อมาก”

ฉินลู่พยักหน้าและพูดว่า “ดูเหมือนพี่จะยังไม่รู้”

“นายอย่าพูดจาไร้สาระสิ ฉันแข็งแรงจะตาย เพิ่งอายุสามสิบกว่าเองนะ จะเป็นมะเร็งได้ยังไงล่ะ” เมื่อเห็นสีหน้าที่จริงจังของฉินลู่ เหมยฟางก็พูดอย่างโมโห

ฉินลู่ลุกขึ้นยืน และดึงเหมยฟางให้ลุกขึ้นเช่นกัน “ไป ไป ตรวจกับผมที่โรงพยาบาล ไปตรวจร่างกายอย่างละเอียด”

“ตรวจอะไรล่ะ ปีก่อนฉันเพิ่งตรวจไปเอง ฉันไม่ได้เป็นอะไรเลย และฉันก็ไม่รู้สึกไม่สบายตรงไหนด้วย” เหมยฟางไม่เชื่ออย่างเห็นได้ชัด และพูดอย่างสงสัย “และฉันก็ไม่เคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน แค่วัดชีพจรก็รู้ว่าเป็นมะเร็งนะ”

“ตอนนี้พี่เป็นมะเร็งระยะเริ่มต้น การตรวจพบเจอเร็วสามารถรักษาได้ แต่ถ้าปล่อยให้อยู่เฉยๆ ผลที่ตามมาจะเป็นหายนะได้นะ” ฉินลู่ตึงเหมยฟางให้ลุกขึ้น “เดี๋ยวผมจ่ายค่ารักษาพยาบาลให้เอง แต่พี่ต้องไปตรวจร่างกาย ในฐานะหมอผมไม่สามารถทนดูคนไข้ป่วยโดยไม่รักษาได้”

ความจริงจังและความมั่นใจของฉินลู่ทำให้เหมยฟางกลัวและเริ่มทำให้เธอคิดมาก “ฉันเป็นมะเร็งจริงเหรอ”

ฉินลู่พยักหน้าและกล่าวว่า “มีความเป็นไปได้ประมาณแปดสิบถึงเก้าสิบเปอร์เซ็นต์ ตอนนี้ต้องไปตรวจอย่างละเอียดที่โรงพยาบาลถึงจะยืนยันได้”

“แต่...แต่เย็นขนาดนี้แล้ว ไม่มีคิวแล้วละมัง” เหมยฟางพูดอย่างลำบากใจ

ฉินลู่สายน้ำวี่ไปที่ตัวเองและพูดว่า “พี่ลืมไปแล้วเหรอว่าผมเป็นหมอ พี่ไปกับผมยังต้องต่อคิวอะไรอีก ผมจะพาพี่ไปตรวจกับผู้อำนวยการแผนกเนื้องอกวิทยาที่เก่งที่สุดเลย”

“ผู้อำนวยการแผนกเนื้องอกวิทยา!” เหมยฟางยกมือขึ้นปิดปากด้วยความตกใจ

งานของเธอเป็นงานเกี่ยวกับการขายเครื่องมืออุปกรณ์ทางการแพทย์ เธอจึงรู้จักผู้อำนวยการแผนกที่สำคัญเช่นนี้อยู่

ผู้อำนวยการแผนกเนื้องอกวิทยาที่โรงพยาบาลใหญ่ในเมืองจึงแจ้งถือได้ว่าเป็นหนึ่งในสิบผู้เชี่ยวชาญและศาสตราจารย์ชั้นนำของประเทศ บุคคลประเภทนี้อยู่ไกลเกินกว่าคนธรรมดาอย่างเธอจะเอื้อมถึง หากต้องการเข้ารักษากับ ผู้อำนวยการแผนกอย่างนี้ไม่ใช่แค่มีเงินแล้วจะทำได้

เหมยฟางไม่เคยคิดมาก่อนว่าชายหนุ่มธรรมดาๆ ที่อยู่ตรงหน้าคนนี้จะทำให้เธอได้รักษากับผู้อำนวยการแผนกเนื้องอกวิทยาได้

เธอจำได้ว่าฉันรู้เป็นเพียงหมอธรรมดาๆ ในห้องพยาบาลของมหาวิทยาลัยเท่านั้น

หมอห้องพยาบาลประจำมหาวิทยาลัยมีหน้ามีตาขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไรกัน

บทที่ 123 โรงพยาบาลอันดับสอง

“แล้ว...แล้วเราจะไปกันตอนนี้เลยเหรอ” เหมยฟางถาม

เมื่อรู้ว่าตัวเองอาจเป็นมะเร็ง เธอก็ไม่สามารถสงบสติ
อารมณ์ได้อีกต่อไป

“ใช่ ไปตอนนี้เลย แต่พี่รอสักครู่ ผมขอโทรศัพท์ก่อน”
ฉินลู๋พยักหน้า จากนั้นก็หยิบโทรศัพท์มือถือออกมา หา
หมายเลขโทรศัพท์ของกงผิงและกดโทรออก

“ตุ๊ด...”

“ตุ๊ด...”

“ฮัลโล่ ฉินลู๋เหรอ” เสียงของกงผิงดังมาจากปลายสาย

“ใช่ครับ ผมเองครับ ผู้อำนวยการกง”

เหมยฟางที่อยู่ข้างๆ เมื่อได้ยินคำพูดของฉินลู๋ก็
ประหลาดใจมาก “ผู้อำนวยการ?!”

“โทรหาฉันมีเรื่องอะไรหรือเปล่า อยากมาตรวจอาการ ผางเซาหรือ” กงผิงถาม

“เดี๋ยวผมเข้าไปดูก็ได้ครับ แต่ที่ผมโทรหาคุณครั้งนี้ เพราะมีเรื่องจะรบกวนคุณหน่อย”

“โอ้ รบกวนอะไรกันล่ะ ไม่ต้องเกรงใจหรอก ว่ามาเถอะ มีเรื่องอะไร”

ฉินหลูเรียบเรียงคำและพูดออกมา “คืออย่างนี้ครับผอ.กง ผมมีเพื่อนคนหนึ่ง เมื่อก็ผมเพิ่งวัดชีพจรเธอ และพบว่าเธออาจเป็นมะเร็ง ดังนั้นผมจึงอยากให้คุณช่วยตรวจร่างกายเธอโดยละเอียดนะคะครับ”

“ไม่มีปัญหา!” กงผิงที่อยู่ปลายสายตอบกลับอย่างไม่ลังเล “แค่นี้ไม่มีปัญหาหรอก คุณพาเธอมาที่นี่ตอนนี้เลย เดี๋ยวฉันจะปรับเครื่องไว้ให้พร้อม”

“โอเค รบกวนด้วยนะครับ” ฉินหลูพยักหน้าและวางสาย แล้วหันไปพูดกับหมอยาง “พี่หมอย เราไปโรงพยาบาลกันเถอะ ไปถึงปั๊มก็เข้าตรวจได้เลย”

ราวกับว่าเธอเพิ่งได้ทำความรู้จักฉันลู่ใหม่อีกครั้ง
เหมยฟางจึงถามว่า “โรงพยาบาลไหน”

“โรงพยาบาลอันดับสอง”

“โรงพยาบาลอันดับสอง?!” เหมยฟางยิ่งตกใจขึ้นไปอีก
“โรงพยาบาลอันดับสองของเมืองจิงเจิงนะเหรอ นั่นเป็นหนึ่งใน
โรงพยาบาลที่ดังที่สุดในประเทศเลยนะ นายรู้จักผู้อำนวยการ
ของที่นั่นเหรอ”

ฉินลู่พยักหน้าและกล่าวว่า “ก็ถือว่าเป็นมิตรภาพเล็กๆ
น้อยๆ นะ อย่าเพิ่งพูดเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกับพวกนี้เลย ตอนนี้พี่ควร
รีบไปตรวจและรักษา มะเร็งจะปล่อยให้ล่าช้าไม่ได้”

“โอเคๆ” เมื่อพูดถึงมะเร็ง เหมยฟางก็พยักหน้าอย่าง
รวดเร็ว จากนั้นก็กลับไปห้องนอนเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า และเดิน
ตามฉินลู่ออกไปที่ประตู นั่งแท็กซี่มุ่งหน้าไปยังโรงพยาบาล
อันดับสองของเมืองจิงเจิง

สามสิบนาทีต่อมา ทั้งสองคนก็มาถึงหน้าโรงพยาบาล

ฉินลู่พาเหมยฟางเดินเข้าไปในอาคาร ชั้นลิฟต์ไปที่ชั้น 6 จากนั้นก็มาหยุดอยู่ที่หน้าห้องทำงานหัวหน้าแผนกเนื้องอก-วิทยา เขายื่นมือออกไปเคาะสามครั้ง “ก๊อ ก๊อ ก๊อ”

“เข้ามาได้!” เสียงของกงผิงดังมาจากด้านหลังประตู

ฉินลู่เปิดประตูเดินเข้าไป เห็นกงผิงที่สวมแว่นตากำลังตรวจสอบรายงานผู้ป่วยในมือ

กงผิงเงยหน้าขึ้น พอเห็นว่าเป็นฉินลู่จึงรีบละสายตาจากงานและทักทายฉินลู่อย่างกระตือรือร้น “ฉินลู่ นายมาแล้วหรือมาๆ นึ่งก่อนๆ”

หลังจากทักทายฉินลู่แล้ว กงผิงก็หันไปมองเหมยฟางที่อยู่ข้างหลังฉินลู่และพูดว่า “ผู้หญิงคนนี้เป็นเพื่อนนายใช่ไหม”

ฉินลู่พยักหน้า “ใช่ครับ เธอนั่นแหละ เมื่อกี้ผมวัดชีพจรแล้ว พบว่าเธออาจมีเซลล์มะเร็งอยู่ในร่างกาย ผมเลยอยากพาเธอมาตรวจอย่างละเอียดนะคะ”

“โอเค คุณผู้หญิง คุณชื่ออะไรครับ” กงผิงถามเหมยฟางอย่างสุภาพ

เหมยฟางตกตะลึงทันที

เธอเป็นเซลล์ขายเครื่องมือแพทย์ แน่หนอนว่าต้องรู้จัก
ชายชราที่อยู่ตรงหน้าเธอ เขาเป็นหนึ่งในผู้บริหารของ
โรงพยาบาลอันดับสองแห่งนี้! เธอคิดไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าผู้เข้า
ของเธอจะรู้จักคนใหญ่คนโตขนาดนี้

“คุณผู้หญิง? คุณชื่ออะไร” เมื่อเห็นเหมยฟางไม่ตอบ
กงฝิงจึงถามย้ำอีกครั้ง

“เอ๋? อ้อ!” เหมยฟางพลันได้สติ จึงรีบพูดอย่างรวดเร็ว
“ขอโทษค่ะผอ. เมื่อสักครู่ฉันตกใจอยู่นะค่ะ ฉันชื่อเหมยฟาง”

“อืม” กงฝิงพยักหน้า ผลักประตูห้องทำงานออกไป และ
พูดกับเหมยฟาง “ถ้าอย่างนั้นคุณเหมยไปกับผมเลยครับ”

“โอเคค่ะ” เหมยฟางรีบเดินตามไป

“ฉินลู๋ นายจะไปกับฉันไหม หรือจะรออยู่ที่นี้” กงฝิงหัน
มาถามฉินลู๋

ฉินลู๋ส่ายหัวและพูดว่า “ไหนๆ ก็มาแล้ว ผมไปตรวจ
อาการผางเซาหน่อยดีกว่า”

“โอเค ตอนนี้เขาอยู่ในตึกผู้ป่วยใน ชั้นหกห้องสาม นายไปเยี่ยมเขาเถอะ” กงผิงบอกตำแหน่งห้องพักของผางเซา จากนั้นก็ยกนิ้วโป้งให้จินลู่และพูดว่า “ใบสั่งยาของนายสุดยอดจริงๆ ตอนนี้ผางเซาดีขึ้นเยอะเลย โรงพยาบาลของเราได้บันทึกใบสั่งยานั้นไว้แล้ว นายอนุญาตให้เราใช้ได้ไหม”

จินลู่พยักหน้าและพูดว่า “แน่นอนครับ ใบสั่งยามีไว้รักษาและช่วยชีวิตคนไข้ หากพวกคุณต้องการก็สามารถใช้ใบสั่งยานั้นได้ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ต้องระวัง!”

“ระวัง? อะไรเหรอ” กงผิงถามอย่างสงสัย

“ใบสั่งยานั้นใช้ได้เฉพาะผู้ชายเท่านั้น ผู้หญิงจะได้ผลเสียแทน” จินลู่พูดอย่างเคร่งขรึม

“อ้อ นั่นเหรอ เข้าใจแล้ว เดี่ยวฉันจะแจ้งให้คนในแผนกทราบ” กงผิงพยักหน้าเป็นการแสดงว่าเขาเข้าใจ จากนั้นก็พยักหน้าให้จินลู่และพูดขอบคุณเขา “งั้นก็ต้องขอบคุณสำหรับความเอื้อเฟื้อของนายด้วย ในนามตัวแทนของโรงพยาบาลอันดับสอง และวงการแพทย์ทั้งหมดของจิงเจิง ขอขอบคุณจริงๆ”

“คุณก็พูดเกินไป” ฉินลู่โบกมือ “งั้นผอ.กง คุณพา
เหมยฟางไปตรวจเถอะครับ ผมจะไปดูอาการผางเซาที่แผนก
ผู้ป่วยใน”

“โอเค แล้วเจอกัน”

“แล้วเจอกันครับ”

เหมยฟางเดินตามกงผิงไป ส่วนฉินลู่เดินออกจากอาคาร
หลักไปที่อาคารผู้ป่วยในของโรงพยาบาลอันดับที่สอง

เมื่อขึ้นลิฟต์ไปที่ชั้นหก ก็เห็นบอดีการ์ดสองคนในชุดสูท
ยืนเฝ้าอยู่

บอดีการ์ดทั้งสองคนนี้รู้จักฉินลู่อย่างเห็นได้ชัด ทันทีที่
เห็นว่าเป็นเขา พวกเขาก็ยืนตัวตรงทันที และพยักหน้าทักทาย
“คุณฉินมาแล้วเหรอครับ”

“อืม” ฉินลู่ตอบกลับ จากนั้นก็เดินไปห้องหมายเลขสาม

หน้าประตูห้องหมายเลขสามมีบอดีการ์ดยืนคุ้มกันอยู่สี่
คน

“นี่กลัวตายขนาดนั้นเลยหรอเนี่ย ก่อนหน้านี้นั่นตอนป่วย
ระยะสุดท้ายยังชิลอยู่เลยรีไรกัน” ฉินลุ่ไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้
ดี “สวัสดิ์ ฉินอยากเข้าไปเยี่ยมผางเขาสักหน่อย”

“รับทราบครับคุณฉิน นายน้อยและนายท่านสั่งไว้แล้ว
ถ้าคุณมาให้เข้าไปด้านในได้เลยครับ” บอดีการ์ดเปิดประตูให้
เขาขณะพูด

ฉินลุ่เดินเข้าไปด้านใน เห็นว่าผางเขาถูกจากเตียงไปยืน
ดูทีวีทัศน์นอกหน้าต่างอยู่

“ดูเหมือนว่านายจะฟื้นตัวได้ดีเลยนะ” ฉินลุ่กล่าวด้วย
รอยยิ้ม

เมื่อได้ยินเสียงของฉินลุ่ ผางเขาจึงรีบหันศีรษะกลับมา
เมื่อเห็นว่าเป็นฉินลุ่จริงๆ รอยยิ้มก็ปรากฏบนใบหน้า “ฉินลุ่
มาแล้วหรอ ต้องขอบคุณนาย ตอนนี้ฉันดีขึ้นเยอะเลย ผอ.กง
บอกฉันว่าถ้ายังฟื้นตัวได้เร็วอย่างนี้ต่อไป ฉันจะออกจาก
โรงพยาบาลได้ก่อนกำหนดหนึ่งสัปดาห์”

ฉินลุ่เดินอ้อมมายืนดูวิวข้างๆ ผางเขาและพูดว่า “ติดอยู่
แต่ในโรงพยาบาลคงอึดอัดมากเลยใช่ไหม”

“แน่นอนสิ” ผางเซาพยักหน้าอย่างไม่ลังเล “ก็ค่อนข้างอึด
อัด บางครั้งฉันแทบอยากจะกระโดดหน้าต่างลงไป!”

“อย่าเชียว! ไม่ง่ายเลยนะกว่าที่ฉันจะช่วยชีวิตนาย
ได้นะ!” ฉันลุ่มพุดอย่างเกินจริง

“อ่าๆๆๆ ...”

ทั้งสองมองหน้ากันและหัวเราะ

บทที่ 124 นายไม่ได้กำลังโกหกฉันใช่ไหม

เมื่อฟ้าเริ่มมืด กงผิงก็พาเหมยฟางที่ใบหน้าซีดเซียวเข้ามาในห้องของนางเขา

เดิมทีผลตรวจจะออกในวันถัดไป แต่กงผิงเป็นคนไปเร่งให้ผลออกมาภายในไม่กี่ชั่วโมง

เหมยฟางเป็นมะเร็งจริง ๆ เธอเป็นมะเร็งปอดระยะกลาง เซลมะเร็งกำลังแพร่กระจายไปยังต่อมน้ำเหลือง กล่าวได้ว่ายังสามารถรักษาได้ แต่ต้องใช้เงิน จิตใจ และเวลาอย่างมาก แถมยังต้องทนทุกข์ทรมานกับความเจ็บปวดอีกด้วย

เมื่อเห็นกงผิงพาเหมยฟางเข้ามา ฉินลู่ก็ก้าวไปข้างหน้าและถามอย่างรีบร้อน “ผอ.กง เป็นอย่างไรบ้างครับ ใช้มะเร็งไหม”

แม้ว่าฉินลู่จะถามออกไปอย่างนี้ แต่ในใจเขาก็รู้คำตอบอยู่แล้ว เพราะสามารถดูได้จากสีหน้าของเหมยฟาง

“ใช่ การวินิจฉัยของนายแม่นยำมาก คุณหมยเป็นมะเร็งจริง ๆ เธอเป็นมะเร็งปอดระยะกลาง แต่สถานการณ์ตอนนี้ก็ถือว่าไม่เลวร้าย แม้จะมีสัญญาณของการแพร่กระจาย แต่ก็ยังไม่ขยายตัว...” กงผิงยื่นใบเวชระเบียนที่อยู่ในมือให้ฉินลู่ พลองอธิบายอาการของหมยฟาง

แต่หมยฟางที่ยืนอยู่ด้านหลังกงผิงดูเหมือนจะยืนเหม่อไปแล้ว ยืนนิ่งเงียบไม่พูดไม่จา แววตาเลื่อนลอย และใบหน้าเล็กๆ ของเธอก็ดูซีดเซียวมาก

“อืม” หลังจากอ่านเวชระเบียน ฉินลู่ก็พยักหน้า แล้วส่งคืนให้กงผิง จากนั้นก็พูดกับหมยฟาง “พี่หมย ตอนนี้พี่ก็น่าจะเข้าใจสถานการณ์ปัจจุบันแล้วนะ พี่ต้องเข้ารับการรักษา”

“รักษา?” คำพูดของฉินลู่ทำให้หมยฟางกลับมารู้สึกตัวอีกครั้ง เธอยิ้มอย่างขมขื่นและพูดว่า “รักษา? จะรักษาได้อย่างไร ฉันเป็นมะเร็งนะ ยังมีความหวังที่จะรักษาได้อีกหรือ”

คำพูดเชิงลบของหมยฟางทำให้ฉินลู่ขมวดคิ้ว จากนั้นเขาก็เดินเข้าไปหาหมยฟางและอธิบาย “มะเร็งไม่ใช่จะเอาชนะไม่ได้นะ ตอนนี้เทคโนโลยีและการแพทย์ก้าวหน้ามากแล้ว พี่

อย่าไปคิดอย่างหัวโบราณว่ามะเร็งเป็นโรคที่รักษาไม่หายสิ
ความจริงไม่ใช่แบบนั้นเลย”

“นายไม่ต้องมาโกหกฉัน” เหมยฟางสายหัวและกล่าวว่า
“มีแค่หนึ่งในสามเท่านั้นที่รักษามะเร็งให้หายขาดได้ในระยะ
เริ่มต้น ส่วนที่เหลืออย่างดีที่สุดก็แค่บรรเทาความเจ็บปวดลง
เท่านั้น แต่ก็ยังรักษาไม่หายอยู่ดี”

“คำพูดเหล่านี้เป็นของเมื่อหลายปีก่อน” ฉินลุ้ย้มพลางชี้
ไปที่ผางเซาที่อยู่ข้างเตียงแล้วพูดว่า “คนนี่คือเพื่อนของผม และ
เป็นคนไข้ของผมคนหนึ่ง เขาเป็นมะเร็งตับระยะลุกลาม
เซลล์มะเร็งกระจายไปทั่วร่าง แต่ผมก็รักษาได้ ตอนนี้อยู่ในช่วง
ฟื้นตัวแล้ว อีกไม่นานก็จะหายดี”

“อะไรนะ” เหมยฟางมองผางเซาอย่างแปลกใจ และพูด
อย่างไม่อยากจะเชื่อ “มะเร็งตับระยะลุกลามก็รักษาได้เหรอ นาย
ไม่ได้กำลังโกหกฉันใช่ไหม”

กงผิงที่อยู่ข้างๆ โบกบันทึกเวชระเบียนในมือและกล่าว
ว่า “หมอฉินไม่โกหกคุณแน่นอน พวกเราเห็นมากับตาว่าฉินลุ้ย
สามารถช่วยชีวิตผางเซาได้ การแพทย์นั้นล้ำสมัยมาก ดังนั้น

ผมคิดว่าถ้าฉันลืบบอกว่าโรคของคุณสามารถรักษาได้ คุณก็ไม่ต้องกังวลเลย เขาต้องรักษาได้แน่นอน”

ในใจของเหมยฟางในตอนนั้น ความน่าเชื่อถือและวาทกรรมของกงผิงนั้นน่าเชื่อถือกว่าคนอื่น ๆ มาก เมื่อได้ยินสิ่งที่เขาพูด เธอก็รีบเดินเข้าไปคว้ามือฉันลู่แล้วพูดว่า “ฉันลู่ นายว่าโรคมะเร็งของฉันสามารถรักษาได้ไหม”

ฉันลู่พยักหน้าอย่างไม่ลังเล “พูดตามตรง สำหรับผมแล้วโรคของพี่รักษาง่ายมาก ไม่จำเป็นต้องผ่าตัดด้วยซ้ำ แค่ผมฝังเข็มให้พี่ทุกวัน กระตุ้นจุดฝังเข็ม และเพิ่มภูมิคุ้มกัน เป็นการทำภูมิคุ้มกันบำบัด แค่นี้ก็โอเคแล้ว เพราะยังเป็นแค่ระยะกลางและเซลล์มะเร็งก็ยังไม่แพร่กระจาย ดังนั้นจึงรักษาได้ง่ายมาก”

“อะไรวะ”

เหมยฟางยังไม่ทันได้ตื่นเต้นกับคำพูดของฉันลู่ กงผิงก็รู้สึกตื่นเต้นแทนแล้ว และพูดอย่างตกใจ “ฉันลู่ นายบอกว่าสามารถใช้การกระตุ้นจุดฝังเข็มเพื่อเพิ่มภูมิคุ้มกันของผู้ป่วยได้งั้นหรอ”

“ถูกต้องครับ” ฉันลู่พยักหน้า

“งั้นการฝังเข็มแบบนี้ก็ได้ผลกับผู้ป่วยเกือบทั้งหมดเลยนะสิ? แบบนี้ก็สามารถรักษาไข้หวัด การอักเสบทุกชนิดและมะเร็งได้นะสิ!” กงผิงพูดอย่างตื่นเต้น

เขาจินตนาการว่าหากการฝังเข็มและการมยาแบบนี้แพร่ขยายไปเป็นวงกว้าง งั้นโรคต่างๆ ในโลกนี้ก็ไม่ใช้โรคอีกต่อไป แค่เสริมสร้างภูมิคุ้มกันก็สามารถรักษาได้แล้ว เพราะโรคหลายๆ ชนิดสามารถรักษาให้หายขาดได้ด้วยภูมิคุ้มกัน เราแค่ใช้ยาเพื่อกระตุ้นภูมิคุ้มกันเท่านั้น

ฉินรู้ว่ากงผิงกำลังคิดอะไรอยู่ เขาจึงส่ายหัวและยิ้มอย่างขมขื่น “ผอ.กง คุณคิดมากเกินไปแล้ว ถ้าอยากใช้เทคนิคฝังเข็มเพื่อเพิ่มภูมิคุ้มกัน ก็มีเพียงผมเท่านั้นที่ทำได้ ไม่ใช่ว่าผมแอบกักวิชานะครับ แต่ผมรักษาโดยใช้กำลังภายใน เช่นเดียวกับเซลล์มะเร็งของผางเซา ผมก็กำจัดมันด้วยกำลังภายใน แต่คนทั่วไปไม่รู้จักกำลังภายใน ดังนั้นการฝังเข็มก็ไม่ช่วยอะไรเท่าไรหรอกครับ”

“กำลังภายใน” กงผิงตะลึงครู่หนึ่ง และถามด้วยความสงสัย “กำลังภายในคืออะไร”

“ฮ่าๆๆ” ฉินลู่หัวเราะ และพูดอย่างสบายๆ “ผอ.กง ผมไม่รู้จะอธิบายยังไงให้คุณเข้าใจ ตอนนี้เรามาพูดถึงอาการของเหมยฟางกันก่อนเถอะครับ”

“เฮ้อ โอเค” กงผิงเข้าใจแล้วว่ามิเฟิงฉินลู่เท่านั้นที่สามารถใช้เทคนิคการฝังเข็มพิเศษนั้นได้ เขาจึงทอดถอนใจอย่างอดไม่ได้ และไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก

“พี่เหมย พี่ไม่ต้องกังวลนะ ภายใต้การรักษาของผมประมาณหนึ่งเดือนพี่ก็จะดีขึ้นโดยไม่ทุกข์ทรมานเลย” ฉินลู่หันไปพูดกับเหมยฟาง

“จริง.....จริงเหรอ” เหมยฟางน้ำตาคลอเบ้า

ตอนที่เธอทราบผลวินิจฉัยว่าตัวเองเป็นมะเร็งระยะกลาง เธอแทบทรุดลงกับพื้น เธอไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าอายุแค่สามสิบกว่าก็จะต้องจากโลกนี้ไปเสียแล้ว

แต่คำพูดของฉินลู่กลับทำให้เธอรู้สึกเหมือนถูกดึงขึ้นจากขอบหน้าผาทันที ความโศกเศร้าและความสุขที่ยิ่งใหญ่อย่างนี้ทำให้เธอไม่อาจกลั้นน้ำตา

“ในเมื่อได้รับการวินิจฉัยแล้ว ตอนนี้พี่แค่เข้ารับการรักษากับผมก็พอ” ฉินลู่ตบไหล่เหมยฟางอย่างปลอบโยน จากนั้นจึงพูดกับกงผิงและผางเซา “ผมขอตัวก่อนนะครับ เดี่ยวผมไปรักษาพี่เหมยก่อน หลังจากนั้นประมาณหนึ่งเดือน หรือครึ่งเดือนหลังจากเข้ารับการรักษา ผมจะพาเธอกลับมาตรวจอีกครั้งนะครับ”

“อืม” กงผิงพยักหน้า และถามด้วยความสงสัย “นายจะไม่รักษาเธอที่โรงพยาบาลหรือ”

ฉินลู่ยกไหล่อย่างสบายๆ และพูดว่า “ไม่จำเป็นหรอกครับ แค่มะเร็งระยะกลางธรรมดาๆ รักษาที่บ้านก็ได้ครับ”

“...” กงผิงพูดไม่ออก

หรือว่าในสายตาของเขา มะเร็งระยะกลางก็เหมือนหวิดทั่วไป?

แน่นอนว่าคนธรรมดาอย่างเขาย่อมไม่เข้าใจโลกของเทพเซียนสักนิด

หลังจากที่ทุกคนร่ำลากันเสร็จ จีนลู่ก็พาเหมยฟางออกจากอาคารโรงพยาบาลอันดับที่สองและนั่งแท็กซี่กลับบ้าน

“เสี่ยวจิน นายมันใจจริง ๆ เหมยฟางจะรักษาโรคมะเร็งของฉันได้ล่ะ” จนถึงตอนนี้ เหมยฟางยังคงรู้สึกเหมือนอยู่ในความฝัน และพูดกับจีนลู่อย่างไม่อยากจะเชื่อ

“พี่เหมย พี่ไม่ต้องกังวล อาการป่วยของพี่ไม่ได้ร้ายแรงจริงๆ ที่ผมพาพี่มาที่นี่ก็เพื่อต้องการยืนยันเท่านั้น” จีนลู่ ปลอบเหมยฟาง แล้วพูดต่อ “ใช้เวลาเพียงหนึ่งเดือนเท่านั้น หลังจากหนึ่งเดือน พี่ก็จะมีสุขภาพที่แข็งแรง”

บทที่ 125 ถอดหมดเลยเธอ

“พี่เหมย พี่ไม่ต้องกังวล เพียงหนึ่งเดือนเท่านั้น พี่ก็จะมีสุขภาพที่แข็งแรง” จีนลู่กล่าวอย่างมั่นใจ

“ฮือ...” คำยืนยันจากจีนลู่ทำให้เหมยฟางกลั้นน้ำตาไม่อยู่อีกครั้ง

ตอนนี้เธอไม่รู้ว่าควรจะดีใจกับโชคชะตาของตัวเองยังไง

การให้จีนลู่มาเป็นผู้เช่าของเธอนั้นเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้องที่สุดในชีวิตเธอแล้ว

ยี่สิบนาทิต่อมา พอทั้งสองคนกลับถึงบ้านก็ดีกมากแล้ว

เหมยฟางถอดเสื้อคลุมออก และพูดกับจีนลู่ว่า “ตอนนี้ นายยังไม่ได้กินข้าวใช่ไหม เดี่ยวฉันทำอาหารให้นายก่อน”

ฉินลู่ก็รู้สึกว่ต้องเริ่มร้องเล็กน้อย จึงพยักหน้าและพูดว่
“ครับ เรากินข้าวกันก่อนเถอะ หลังจากกินเสร็จหนึ่งชั่วโมง ผม
จะทำการรักษาฟ้”

“โอเค” เหมยฟางพยักหน้าอย่างรวดเร็ว จากนั้นก็เดินไป
ที่ห้องครัวและเริ่มเตรียมอาหารเย็น

ครึ่งชั่วโมงต่อมา บนโต๊ะก็เต็มไปด้วยอาหารที่ถูกจัดวาง
อย่างเป็นระเบียบ

หลังจากฉินลู่และเหมยฟางกินข้าวเสร็จ พวกเขาก้เริ่ม
พูดคุยกัน

เหมยฟางเป็นคนขี้กังวลและประหม่าอย่างเห็นได้ชัด แต่
ฉินลู่ก็เข้าใจ

เมื่อรู้ว่าตัวเองเป็นมะเร็งก็ยากที่จะรับได้

ในที่สุดก็ผ่านไปหนึ่งชั่วโมง ฉินลู่ลุกขึ้นยืนและพูดกับ
เหมยฟางที่นั่งอยู่บนโซฟาว่า “ฟ้เหมย ตอนนี้น่าจะรักษาได้แล้ว
โซฟาไม่เหมาะกับการนอนราบ บนเตียงจะดีกว่า”

“โอเค!” เหมยฟางดีดตัวขึ้นทันที จากนั้นก็ขึ้นไปที่ห้องนอนของตัวเอง “งั้นก็ในห้องนอนของฉันแล้วกัน”

“โอเค”

ฉินลู่เดินตามเหมยฟางเข้าไปในห้องนอนของเธอ กลิ่นหอมก็พุ่งเข้ามาเตะจมูกทันที ชูดั้งในเซ็กซี่แบบต่างๆ ที่แขวนอยู่บนราวทำให้เขาอดกลืนน้ำลายไม่ได้

เหมยฟางคนนี้...

เมื่อเข้ามาในห้องนอน เหมยฟางก็หันไปหาฉินลู่และถามว่า “ฉันควรทำอะไร”

“ผมจะฝังเข็มให้พี่ ดังนั้นพี่ต้องถอดเสื้อผ้าออก” ฉินลู่พยายามระงับความตื่นเต้นและแสวงพุดด้วยใบหน้าเรียบเฉย

“ถอด...ถอดหมดเลยเหรอ” เหมยฟางตกใจ ใบหน้าสวยๆ ของเธอก็แดงช้ำทันที

“ไม่ใช่ ถอดแค่เสื้อนอกออกก็พอครับ”

“โอ้ย ขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปฉันได้ตายพอดี” ฉันรู้สึกเหมือนผลจากการฝึกเคล็ดวิชารังสรรค์ชีวิตกำลังเลือนหาย จึงรีบโคจรพลังทันที

หลังจากอารมณ์สงบแล้ว ฉันลู่ก็หยิบถุงเข็มออกมาจากกระเป๋า ดึงเข็มออกมาสิบสองเล่ม และพูดกับเหมยฟาง “จะเริ่มฝังเข็มแล้วนะ ไม่เจ็บสักนิด แต่พี่ห้ามขยับเด็ดขาด เข้าใจไหม”

“เข้า...เข้าใจแล้ว” เหมยฟางรู้สึกประหม่าเล็กน้อย

“พี่บ!”

“พี่บ!”

“พี่บ!”

มือของฉันลู่รวดเร็วอย่างกับเงา เข็มเงินสิบสองเล่มถูกตรึงไว้ที่จุดฝังเข็มบนหลังของเหมยฟางอย่างแม่นยำ

ด้านหลังเสร็จแล้ว

ฉินลู่หยิบเข็มออกมาอีกเก้าเล่ม และฝังไว้ที่จุดหลังคอ
หนึ่งเล่ม ตรงข้อพับขาสองเล่ม หลังตาตุ่มสองเล่ม ตามแนว
สันหลังสองเล่ม และข้อศอกอีกสองเล่ม

“ไม่เจ็บจริง ๆ ด้วย แต่คันนิดหน่อย” เหมยฟางกล่าว

ฉินลู่พยักหน้าแล้วพูดว่า “อย่าขยับนะ ถ้ารู้สึกถึงความ
เย็นที่มาจากเข็มก็อย่าขยับ เป็นเรื่องปกติ”

“เข้าใจแล้ว” เหมยฟางพยักหน้า

“โอเค”

ฉินลู่สุดท้ายใจเข้าลึกๆ จากนั้นก็รวบรวมพลังวิญญาณ
ในร่างกาย ค่อยๆ ส่งพลังลงไปในเข็มเงิน เป็นการส่งพลัง
วิญญาณเข้าสู่ร่างกายของเหมยฟางทางเข็มเงิน กระตุ้นระบบ
ภูมิคุ้มกันให้แข็งแกร่งขึ้นเพื่อใช้โจมตีเซลล์มะเร็ง

ร่างกายของเหมยฟางเกร็งเล็กน้อย เพราะเธอรู้สึกถึง
ความเย็นจากเข็ม และความเย็นเหล่านั้นก็ดูเหมือนจะเข้ามาใน
ร่างกายของเธอ จึงรู้สึกหนาวเล็กน้อย

เธออยากถามฉันลู่ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เมื่อนึกถึงคำสั่งของ
ฉันลู่ จึงเก็บมันไว้

ประมาณสิบนาที่ต่อมา ฉันลู่ก็ค่อย ๆ ถอนพลังพลัง
วิญญาณที่ปล่อยออกมาจากมือทั้งสองข้าง และดึงเข็มเงินออก
จากหลังเหมยฟางทีละเล่ม

“เสร็จแล้วหรือ” เหมยฟางรับรู้ได้ว่าเข็มถูกดึงออกจาก
หลังแล้ว จึงอดไม่ได้ที่จะถามขึ้น

“ด้านหลังเสร็จแล้ว” ฉันลู่ตอบแล้วพูดต่อ “ตอนนี้ถึงเวลา
ฝั่งด้านหน้า”

“เอ่อ...”

ร่างกายของเหมยฟางแข็งทื่อ หน้าเธอแดงระเรื่อจนไป
ถึงใบหูอย่างเห็นได้ชัด

ฉันลู่พยายามระงับอารมณ์ และสร้างทำเป็นสงบนิ่ง “พี่
เหมย ไม่ต้องเขินหรอก พี่ก็คิดซะว่าผมเป็นหมอหญิง ตอนนี้
พลิกตัวมาได้แล้ว จะช้าไม่ได้ ไม่อย่างนั้นที่ฝั่งเข็มด้านหลังไปจะ
สูญเปล่า”

“เฮ้อ” เหมยฟางถอนหายใจยาว และหันกลับมาอย่าง
ช่วยไม่ได้...

“มุ่มนี่...”

แม้ว่าฉินลู่จะเตรียมตัวไว้แล้ว แต่ก็ริมฝีปากที่แห้งผาก
และกลิ่นน้ำลายไม่หยุดอย่างอดไม่อยู่

เหมยฟางมองหน้าฉินลู่ เธอก็รู้สึกอายมาก จึงรีบหลับตา
ลงทันที

เธอลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดขึ้นว่า “เสี่ยวฉิน นายเลือด
กำเดาไหล...”

“หา?”

บทที่ 126 ปวดแขน

“เสี่ยวจิน...นายเลือดกำเดาไหล” เหมยฟางหลับตาและพูด

“หะ...หา?”

จินลู่ตะลึงไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็ตะปลายจุมกตัวเองโดยไม่รู้ตัว และเขาก็เห็นรอยเลือดบนนิ้วมือตัวเอง

“นี่มัน...”

จินลู่แทบอยากเอาน้ำมุดแผ่นดินหนี

เลวร้ายที่สุด ภาพลักษณ์ของเขาพังทลายสิ้น!!

จินลู่หากระดาษมาเช็ดเลือด ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น หยิบถุงเข็มในกระเป๋าออกมา หยิบเข็มเงินออกมาแกะเล่ม จากนั้นก็พูดกับเหมยฟาง “พี่เหมย ผมจะเริ่มฝังเข็มแล้วนะ อย่าขยับนะครับ”

“โอเค” เหมยฟางที่เขินจนหน้าแดงพยักหน้า

ฉินลู่ขยับข้อมือทั้งสองข้างก่อนจะเริ่มฝึങเข้มลงบน
ร่างกายของเหมยฟางอย่างรวดเร็ว

“ฟืบ!”

“ฟืบ!”

“ฟืบ!”

ภายในเวลาไม่ถึงห้าวินาที เข็มทั้งเก้าเล่มก็ถูกปักอยู่บน
ร่างกายของเหมยฟางจนครบ

และฉินลู่ก็หยิบเข็มออกมาอีกเก้าเล่มอย่างไม่รอช้า ปัก
ลงไปบนตัวของเหมยฟางอีกครั้ง ไม่นาน ร่างของเหมยฟางก็
ราวกับเม่น

เข็มทั้งหมดถูกฝึങลงไปจนครบ ฉินลู่ก้มลงมองกระเป๋
เข็ม เห็นว่ายังเหลือเข็มอยู่สองเล่ม ไม่รู้เขาคิดอะไร ถึงดิงมัน
ออกมาปักไว้บนแขนของเหมยฟาง

“อ๊า~”

เหมยฟางร้องเสียงแหลมออกมาโดยไม่ตั้งใจ

“เอ่อ...” จินลู่ตะลึงงัน เขาไม่รู้ว่าทำไมเมื่อก็ตัวเองถึงทำ
อย่างนั้น

ก็รู้อยู่ว่าตรงนั้นไม่มีจุดฝังเข็มสักหย่อน ทำไมต้องปักลง
ไปตรงนั้นด้วย...

แต่ไหนๆ ก็ปักลงไปแล้ว ถ้าดึงออกก็โปะะสิ?

หลังจากจินลู่กลืนน้ำลาย เขาก็แสร้งทำเป็นไม่สนใจและ
เริ่มรวบรวมพลังวิญญาณภายในร่างใส่ลงในเข็มเงินชำๆ

“โอ้ย...”

ส่วนอื่นยังพอทน แต่เมื่อแขนทั้งสองข้างถูกพลังวิญญาณ
อันเย็นยะเยือกส่งผ่านอย่างต่อเนื่อง เหมยฟางก็ร้องออกมา
ความเจ็บปวดทับถมกันหลายชั้น ทำให้เธอเจ็บปวดไปทั้งตัว

“เอ่อ...”

จินลู่เห็นการเปลี่ยนแปลงของเหมยฟาง แต่ก็ทำอะไร
ไม่ได้ เพราะจะดึงออกก็ไม่ได้อีก แต่จะว่าไปปักอยู่ตรงนั้นก็สวย
ดีเหมือนกันนะ

ผ่านไปยี่สิบนาที ภายใต้การทรมานนั้น ในที่สุดฉันลู้ก็
เสร็จกระบวนการ และเริ่มดึงเข็มเงินบนร่างของเหมยฟางออก

เหมยฟางในตอนนี้อ่อนแรงไปทั้งตัว เหงื่อโชมกาย
เธอไม่รู้ว่าฉันลุ่มองอยู่หรือไม่

ถ้าตอนนี้ฉันลู้รู้ว่าเหมยฟางกำลังคิดอะไรอยู่ เขาต้องพูด
อย่างมีความสุขแน่นอน “ฉันเห็นแล้ว เห็นหมดเลยละ...”

“โอ๊ย...”

ในที่สุดเข็มเงินสองเล่มสุดท้ายที่แขนก็ถูกดึงออก

เหมยฟางร้องเสียงแหลมอย่างอดไม่อยู่ จากนั้นก็พูดว่า
“เสร็จ...เสร็จแล้วเหรอ”

“ครับ” ฉันลู้เข็ดจมูก เมื่อเห็นว่าไม่มีคราบเลือด เขาก็ลุก
ขึ้นยืนและพยักหน้า

เหมยฟางลืมตาขึ้น จากนั้นก็รีบเอามือปิดหน้าอกและพูด
กับฉันลู้ว่า “ถ้ารักษาเสร็จแล้ว นายออกไปได้ไหม”

“อืม ผมจะออกไปเดี๋ยวนี้แหละ” ขณะพูด ฉินลู่ก็เหลือบมองแขนของเหมยฟางโดยไม่รู้ตัว

“ยังจะมองอีก?! ออกไปสิ!” เหมยฟางเจ็บจะตายอยู่แล้ว

“อ้อๆ” ฉินลู่รีบพยักหน้า แล้วหันหลังเดินออกจากห้องของเหมยฟาง

ทันทีที่ฉินลู่ออกไป เหมยฟางก็ยืนขึ้น เดินไปล็อกประตู จากนั้นก็ทรุดตัวลงบนพื้นด้วยใบหน้าแดงก่ำและกลิ้งไปมาบนพื้น “อ้ากกก”

ฉินลู่ที่อยู่นอกประตู เมื่อได้ยินเสียงจากภายในห้องของเหมยฟางก็ยิ้มบางอย่างอดไม่อยู่

“ฮ่าๆๆๆ ...”

หลังจากรักษาเหมยฟางเสร็จ ฉินลู่ก็เดินเข้าไปในครัว หยิบหม้อดินเผาขึ้นมาเตรียมปรุงยา

“กริ่งง!”

แต่ทันใดนั้น เสียงเรียกเข้าจากโทรศัพท์มือถือของเขา ก็ดังขึ้น

ฉันลู่หยิบโทรศัพท์มือถือออกมา พบว่าชื่อที่แสดงบนหน้าจอคือ หันหย่งเสวีย

“หันหย่งเสวีย? ทำไมเธอถึงโทรหาฉัน” ฉันลู่สงสัย จากนั้นก็กดรับสาย “ฮัลโล? เสี่ยวเสวียเหรอ”

“โอ้ เรียกเสี่ยวเสวียซะด้วย ความสัมพันธ์รุ่นๆ ของพวกนายดูไปได้สวยนี่?” เสียงปลายสายไม่ใช่เสียงของหันหย่งเสวีย แต่เป็นเสียงผู้ชาย

ทันทีที่ฉันลู่ได้ยินเสียงนี้ เขาก็รู้ว่านี่คือแฟนเก่าของหันหย่งเสวียที่เลิกกันตอนเช้า

“นายเองเหรอ ทำไมโทรศัพท์มือถือของหันหย่งเสวียถึงไปอยู่ที่นายล่ะ” ฉันลู่รู้สึกว่ามีบางอย่างผิดปกติจึงถามพร้อมกับขมวดคิ้ว

“ก็ฉันเป็นแฟนเธอ ทำไมโทรศัพท์มือถือของเธอจะอยู่ที่ฉันไม่ได้!” เสียงปลายสายพูดอย่างแข็งกร้าว “ฉันจะบอกแก่ให้

นะ ตอนนี้หันหย่งเสวียอยู่บนเตียงฉัน และฉันก็กำลังจะทำให้เธอขึ้นสวรรค์ เดี่ยวฉันจะส่งรูปถ่ายและวิดีโอให้แกดู ให้แกเห็นท่าทางที่เฝ้าฝันของแฟนแก เป็นไงล่ะ มีความสุขไหม”

ใบหน้าของฉินลุ่เปลี่ยนเป็นมีดมนทันที

แม้ว่าหันหย่งเสวียคนนี้จะไม่ได้มีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับเขา และเป็นเพียงคู่รักปลอมๆ แต่ฉินลุ่ก็รู้สึกไม่โอเคกับวิธีการแก้แค้นของชายผู้นี้ และก็รับรู้ได้ว่าผู้ชายคนนี้ควบคุมอารมณ์ตัวเองไม่ได้แล้ว เห็นได้ชัดว่าเขากำลังเมายา

ถ้าไม่ไปหยุดเขาไว้ หันหย่งเสวียจะต้องได้รับบาดเจ็บจากอารมณ์ที่รุนแรงของเขาอย่างแน่นอน

“ตอนนี้นายอยู่ไหน” ฉินลุ่ถามอย่างเคร่งขรึม

“ฉันอยู่ที่ไหน ฮ่าๆ” ชายที่อยู่ปลายสายหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง “ทำไมฉันต้องบอกแกด้วยว่าฉันอยู่ที่ไหน ขอถามหน่อย ทำไมฉันต้องบอกแก”

“นายก็จะลากฉันไปแก้แค้นอยู่แล้วไม่ใช่เหรอ” ฉินลุ่หัวเราะเยาะและพูดจุดประสงค์ของชายผู้นี้

“เอ่อ?” ชายคนนั้นตะลึง เขาคิดไม่ถึงว่าจินลู่จะเดาออก
ว่าเขากำลังคิดอะไรอยู่

เขาเจียบไปครู่หนึ่ง และพูดขึ้นอีกครั้ง “ใช่แล้ว ตามนั้น
แหละ ฉันรู้ว่าแกก็แค่คนที่หันหลังสวี่ยดึงเข้ามาเป็นไม้กันหมา
เท่านั้น เป็นแค่ขยะ แต่ฉันทนไม่ได้ที่แกแย่งจูบแรกของเธอไป!
ฉันไม่ต้องการนั่งผู้หญิงสารเลวคนนี้แล้ว! แต่ฉันก็จะทำให้แกได้
เจอดี! เรามาเล่นเกมกันดีกว่า ตอนนี้ฉันอยู่ในวิลล่าหมายเลข
สาม ของชุมชน XXXXX ถ้าแกกล้ามาที่นี่ก่อนเที่ยงคืน ฉันจะ
ยอมแก ต่อไปหันหลังสวี่ยจะเป็นผู้หญิงของแก แต่ถ้าแกไม่มา
ฉันจะข่มขืนเธอและหาเรื่องแกต่อไป เป็นไง สนใจไหม”

จินลู่อดหัวเราะเยาะไม่ได้

นี่เขาเสพยาไปเท่าไรกันแน่เนี่ย ไอคิวถึงได้ลดลงขนาดนี้

เป็นกับดักปัญญาอ่อนชัดๆ คนปกติจะตกหลุมพราง
เธอ

แต่แน่นอนว่าจินลู่ไม่ใช่คนปกติ

เมื่อได้ยินที่อยู่ เขาก็วางสายโดยไม่ลังเล เปิดประตู
ห้องครัวแล้วรีบวิ่งออกไป

เวลากระชั้นชิดมาก ฉินลู่ไม่อยากเสียเวลา เขารีบไปที่
ห้องนอนตัวเอง จากนั้นก็เปิดหน้าต่าง กระโดดจากชั้นหกลงไป
ข้างล่าง...

ถ้าเหมยฟางเห็นฉินลู่ เธอจะต้องตกใจอย่างแน่นอน

“ฟุบ!”

ฉินลู่ดีลิ่งกากลางอากาศลงมาถึงพื้น กลิ้งไปข้างหน้าหนึ่ง
ครั้ง ท่วงท่าช่างสมบูรณ์แบบ

เขาลุกขึ้นยืน จากนั้นฉินลู่ก็โคจรพลังวิญญาณ หายไปใน
ความมืดอย่างรวดเร็ว

ซูเปอร์ดอกเตอร์แห่งห้องพยาบาล เล่ม 3

天才校医

PineBook

โน้ตบุ๊กปริศนาอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《天才校医》Vol.3

Author: 召北 Zhao Bei

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวิธีคิด

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

召北 Zhao Bei

ซูเปอร์ดอกเตอร์แห่งห้องพยาบาล เล่ม 3 / 召北 Zhao Bei : เขียน; บุชบาเหมันต์ : แปล จาก 天才

校医.— กรุงเทพฯ: โพน์ อมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 538 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. บุชบาเหมันต์ ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7050-8

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาศุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์โน้ตบุ๊ก อองอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญญา มั่นสมนตรี • บรรณาธิการ ศุภฤกษ์ ชีพลาทิศ

พิสูจน์อักษร ออมทอง เกียรติชนะกิจ

ราคา 199 บาท